

"Lập tức phá bỏ"

Cô và cả bác sĩ nghe hẳn nói xong đều sững sờ, khuôn mặt tái nhợt nghiêm trọng nhìn hẳn "Chuyện này là không thể con anh đã được 12 tuần tuổi rồi mà"

"Tôi không cần con gái? Cái tôi cần là con trai mặc kệ là đứa bé được mấy tuần tuổi cũng vậy lập tức hủy cái thai trong bụng của cô ta"

Hắn nghiêng rằng thốt ra những lời cay độc tàn nhẫn nhất có thể nhìn vị bác sĩ nói mà không hề có cái gọi là lòng thương xót của một người ba

Cô nằm trên chiếc giường nhỏ, nghe hẳn nói mà tay chân run bần bật, cô cắn chặt môi cố gắng lấy lại sự bình tĩnh

"Tôi không bỏ"

Hắn nghe xong đôi chân mày càng cau lại, ánh mắt hình viên đạn nhìn cô chằm chằm, âm thanh đay nghiến hỏi lại

"Lặp lại lời cô vừa nói?"

"Tôi...Tôi nói không thể bỏ đứa bé này được" đôi mắt Uyển Khanh hơi rung rung bờ môi nhỏ động đập khế nói

"Uyển Khanh, cô dám giữ lại đứa con gái này hả, thỏa thuận của tôi và cô có phải cô đã quên rồi đúng không? Có cần ngay bây giờ tôi nhắc cho cô nhớ"

"Tôi không quên, chỉ...chỉ là nó đã thành hình của một đứa trẻ rồi và lại nó cũng là con tôi, một người mẹ sao có thể nhẫn tâm giết con mình" Uyển Khanh bật khóc, hai bắt đỏ bừng

"Đừng nhiều lời với tôi? Nếu cô còn muốn cứu gia đình đang nợ nần chồng chất của cô thì tốt nhất nên làm theo thỏa thuận như ban đầu."

Cô nghe xong câm nín, cô bế tắc hoàn toàn, một bên là chữ hiếu, một bên là tình mẫu tử giữa mẹ và con

Hai cái đối với cô đều quan trọng như nhau nhưng bây giờ cô chỉ có thể lựa chọn một trong hai thứ quý giá đó

Không cần cho cô thời gian suy nghĩ hẳn đã rút điện thoại gọi cho một ai đó giọng ra lệnh

"Chuyện tôi nói với ông bây giờ đã xảy ra lập tức chuẩn bị phòng phẫu thuật bỏ đứa trẻ cho tôi"

"Tôi đã rõ thưa ngài" bên kia giọng kính trọng đáp

Cô nghe hẳn nói mà khế nhếch môi cười khinh nước mắt tuôn ra càng nhiều hóa ra hẳn đã chuẩn bị tất cả từ trước, chỉ cần cô mà mang thai con gái là sẽ giết bỏ ngay, hẳn quả thật không có trái tim của con người

"Mau ngồi dậy đi qua làm phẫu thuật. Tôi không cần con gái, cô nghe rõ chưa" ngắt lời hẳn lời mạnh cô đi

“Minh Khang, tôi van xin anh hãy tha cho đứa trẻ này đi” cô vừa khóc vừa nói

“Cô câm mồm lại cho tôi. Nếu còn nói thêm câu nữa thì đừng trách tôi”

Qua bên khu vực phẫu thuật

“Cô hãy thay chiếc váy này vào rồi quay lại đây để tiến hành ca phẫu thuật” một nữ y tá vừa nói vừa đưa cho cô một bộ váy màu xanh nhạt

Cô run rẩy đưa tay cầm lấy chiếc váy

“Mau đi thay vào đi” hấn giục

“Tôi có thể đi thay một mình anh ở đây đợi tôi đi” cô hít sâu kiểm nước mắt nói

“Đi nhanh”

Cô gật đầu rồi quay người sải bước đi

30 phút sau

“Vợ anh, sao cô ấy thay đồ lâu quá vậy?” nữ y tá bước ra nôn nóng hỏi

Hắn sôi máu lên tức giận đi tìm cô khắp nơi trong bệnh viện nhưng vẫn không thấy

“[hết tiết? Cô dám bỏ trốn”